

1a edició, març, 2008

La Mosca, assetjament a les aules va rebre el Premi Benvingut Oliver de Narrativa Juvenil organitzat per l'Ajuntament de Catarroja i amb el suport de Florida Universitària en la convocatòria de 2007.

El jurat estava format per Toni Cucarella, Jesús Figuerola i Francesc Rodrigo.

© Del text, 2008

Gemma Pasqual i Escrivà

© D'aquesta edició, 2008

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@periferic.es

web: www.periferic.es

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Correcció lingüística: Maria Quiles Ruiz

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 978-84-935498-7-9

Dipòsit Legal: B-8.507-2008

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

La mosca

Assetjament a les aules

Gemma Pasqual i Escrivà

perifèric
edicions

En memòria de Jokin.

Gràcies a Maria, Clara, Evelin, Laura, Robert, Antoni, Mireia,
Mar, Emili, Noemí, Marc, Roser, Joan, Lorena, Susanna, Pau,
Marina, Laura R. i a tots els alumnes de 4t d'ESO del curs
2005-2006 de l'escola La Masia, per aportar les seues idees a
aquesta novel·la. I a Josevi, el seu mestre i el meu amic.

LA MOSCA

Salta a la cara.

De la cara
a les mans
i del coll
a la cara.

Salta a les mans.

De les mans
a la cara.

Salta al coll.

Del coll
a les mans,
de la cara
al coll.

Salta a la cara
la mosca pesada.

La mosca importuna
que vola pertot arreu.

La mosca,
la mosca intolerable.

Pertot arreu,
a les parets,
a les fustes,
els mobles,
les portes,
el sostre,
la mosca,
la mosca intolerable.

JOAN BROSSA

I

La pluja marcava el compàs de les notes amargues que sortien del violí de la Isona. L'instrument plorava la pèrdua d'un ésser estimat. *El cant dels ocells* era un bàlsam per a la tristesa que envaïa els presents, per a tots menys per a ella, la ràbia, la indignació, la impotència i sobretot el sentiment de culpa són molt difícils de pair. Els seus dits lliscaven hàbils pel mànec del violí, la seua mà agafava amb força l'arquet mentre clavava el mentó a la barbada. Va tancar els ulls per aturar les llàgrimes que es confonien amb les gotes de pluja. És molt difícil dir l'últim adéu a un amic, sobretot quan no has tingut temps d'acomiar-te'n ni d'explicar-li com era d'important la seua amistat. Estava convençuda que només hauria necessitat una mica de temps, només algunes hores per convèncer-lo que estava equivocant, uns quants minuts per demostrar-li que la vida valia la pena viure-la, uns instants per demanar-li disculpes. De sobte una mosca inoportuna li va saltar a la cara, de la cara a les mans i del coll a la cara, una mosca pesada, que volava pertot arreu i que va fer que la Isona s'emprenyara encara més. Estava molt enfadada amb el

Marc, tant que escopiria sobre la seua tomba. Va sortir la darrera nota de l'instrument i els seus dits finalment es van aturar. Va obrir els ulls negats de llàgrimes. Va contemplar tots els presents, ara era algú el que dedicava unes paraules al difunt. La Isona no podia més, el violí i l'arquet li van relliscar de les mans. Va sortir corrents, espantant la mosca. Tenia ganes de vomitar.

Volava i volava perquè l'aire li tocara la cara, volia escapar però no podia fugir dels seus pensaments. De sobte es va adonar que algú amb un paraigua negre la seguia, es va espantar i va accelerar el pas. El paraigua era cada vegada més a prop. Estava cansada, dèbil, tot i això va continuar corrent, no volia que l'atraparen, de colp va relliscar i va caure a terra. Ara sí que havia begut oli. Intentava sobreposar-se. Massa tard.

—Et trobes bé? —li va preguntar un xicot que va sortir de sota el paraigua negre i l'ajudava a posar-se dreta—. Per què corries?

La Isona no va dir res, en veure que no era cap conegut el que la perseguia es va calmar.

—T'has descuidat el violí.

—Gràcies —li va dir escaridament mentre agafava l'instrument i intentava escapolar-se.

—Ets la Isona, veritat?

—Com saps el meu nom? —va preguntar desconfiada amb un fil de veu.

—Sóc el Joan, el cosí del Marc, ens vam veure una vegada abans de l'estiu.

No el recordava, mirava als ulls del desconegut, era com si el Marc l'estiguera observant. La Isona va esclatar a plorar desconsoladament. El Joan intentava calmar-la.

—Arrecerem-nos en algun lloc, vas tota xopa.

La Isona el va obeir i el va seguir fins al bar de la can-

tonada. Els ulls del Marc li donaven confiança. Tots dos joves es van asseure en silenci, l'un enfront de l'altre, només els separava una petita taula recolzada sota una finestra. La Isona no apartava la vista de la cara del Joan.

—Encara no me'n sé avenir, el meu cosí, mort... –va trencar el silenci el xicot recitant en veu alta els seus pensaments.

La Isona no va dir res, no volia parlar-ne, negava l'evidència.

—Ha deixat una nota al seu ordinador –continuava parlant el xicot, ignorant el silenci de la xicota.

Ara ella l'escoltava, volia saber quines eren les darreres paraules del seu amic. Potser li havia dedicat un últim pensament abans de llançar-se el buit.

—«Lliure, oh, lliure. Els meus ulls seguiran encara que paren els meus peus». No ho entenc –ara era el Joan qui plorava.

Aquestes paraules no la van alleugerir. Pensava que el Marc havia estat molt egoista, tots volien ser lliures i tots estaven lligats a la pesada i gruixuda corda de la vida, però no tenia cap dret a triar la solució fàcil. Ara qui la deslliuraria a ella del gran pesar que l'aclaparava, del sentiment de culpa? La Isona va trencar el silenci.

—No hi ha res a entendre, tot plegat és una bogeria.

—El meu cosí no estava boig, n'estava ben tip, de totes les malvestats que li feien! –va cridar de sobte el xicot.

Ella es va refugiar en la mirada del Marc i va segellar els llavis.

—Qui ha estat? Qui ha induït al suïcidi el meu cosí?

La Isona continuava callada.

—Sé que en saps alguna cosa, amb la cara pagues.

Ella va acotar el cap i no va dir res.

—De què tens por? O, més ben dit, de qui? Qui són

aquests tan poderosos que quedaran impunes després d'una malvestat com aquesta?

Les llàgrimes banyaven el rostre de la Isona.

—Si us plau, necessite saber què va passar.

Però ella callava, la curiositat no era prou motiu per fer-la parlar. Va apartar els ulls de la mirada del Marc, observava una mosca que hi havia al vidre de la finestra, semblava que volguera entrar per arrecerar-se de la pluja. De cop i volta va veure algú conegut, ell també l'havia vista. Va reaccionar ràpidament, va contemplar el Joan, no era el Marc sinó el seu cosí, mai més podria asseure's a parlar amb l'amic, mai més el tornaria a veure. Va agafar el violí i, sense dir ni ase ni bèstia, va sortir disparada.